23. MICHI MAUS MARE SFETNIC IMPĂRĂTESC

Michi Maus s'a bucurat foarte mult că a nimerit la prietena sa Albișoara, o pisică drăguță și jucăușă cum nu găsești alta. Nici bucuria Albișoarei

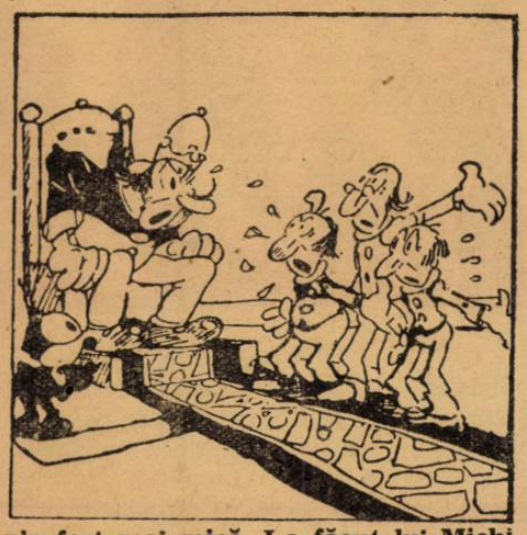

n'a fost mai mică. I-a făcut lui Michi Maus o primire frumoasă și l-a ospătat cu toate bunătățile ce avea.

S'a întâmplat chiar ca în ziua în care a venit Michi, să prindă un șoarece gras și cu carnea fragedă. In loc să-l mănânce singură, i-a făcut și lui Michi o bună parte. După ce au mâncat și băut, se apucară de joacă. Se jucau și sburdau, parcă ar fi fost încă doi pisoi mici.

In orele de odihnă, Michi îi povestea multele și ciudatele peripeții prin care trecuse, minunățiile ce văzuse și pățaniile ce îndurase.

„Albișoaro, îi zise el, știi că au trecut o mie de ani de când ne-am despărțit ?

— Vrei să glumești, Michișor, îi răspunse Albișoara. Cum să treacă o mie de ani, când nu sunt nici două luni, de când eram împreună și ne jucam toată ziua ? Apoi, tu nu știi că o pisică nu trăește decât cincisprezece ori șaisprezece ani ? De aceea, ori vrei să spui o glumă, ori povestești un vis".

Decât Michi Maus știa că trecuseră o mie de ani, știa că anul acela era anul 2942, în loc de 1942. Mai știa că el poate să sboare, că a sburat sus în văzduh, că s'a hrănit cu bonboane scoase din aer, că a văzut atâtea și atâtea lucruri minunate. Despre toate acestea povestea el Albișoarei, însă Albișoara râdea și îi zicea: „Ai visat, Michișor, e sigur că ai visat. Lasă aacestea și mai bine hai să ne jucăm".

După ce s'au jucat din nou și după ce s'au îndopat iarăși cu bunătățile strânse de Albișoara, Michi Maus zise: „Acum e vremea să ne odihnim și să-i tragem câte un puiu de somn".

Se culcară unul lângă altul, însă Michi Maus abia închise ochii și porni din nou în Țara viselor. Merse drum lung și obositor, până ce ajunse înaintea unui palat, care nu putea fi altceva decât palatul împărătesc.

Iată că la poarta palatului nu era nici un paznic, așa că Michi intră, fără să fie oprit sau întrebat de cineva. Trecu prin curte, urcă scările și nimeri drept în fața împăratului. Ce urît era împăratul acela, cu picioare mari, cu mâini tot așa de mari și ce nas lung mai avea !

Dar ceea ce îl făcea să arate și mai urît, este că era tare supărat. Supărat dintr'o pricină foarte însemnată. Sorcob — așa îl chema pe împărat — nu făcea de când se pomenise, decât să mănânce, să bea, să fumeze, să doarmă și, o oră pe zi, să asculte muzică. In toată împărăția era o singură vioară, dar lăutarii erau trei la număr. Vom vedea ceva mai încolo cum e cu putință ca trei lăutari să cânte în același timp dintr'o singură vioară. Acum să vedem de ce era așa de supărat împăratul Sorcob.

De vreo două zile, vioara dispăruse fără urme. De sigur, nu o înghițise pământul, ci o furase cineva. Insă, oricât de mult au umblat și căutat peste tot cei trei lăutari și mulțimea de servitori împărătești, n'a fost chip să fie găsită, ori să fie prins hoțul.

Dar fără muzică, lui Sorcob nu-i pria nici mâncarea, nici somnul. De aceea chemă la dânsul pe cei trei lăutari și le zise: „Dacă până diseară nu găsiți vioara și nu-mi cântați ca de obiceiu, să știți că mâine dimineață vă spânzur pe câtesi trei înaintea porții de afară a palatului".

Auzind care e pricina supărării lui Sorcob și vroind să scape dela moarte pe nenorociții de lăutari, Michi Maus păși cu tot curajul și zise: „Am să găsesc și am să aduc chiar astăzi vioara furată.

— Dacă o aduci chiar astăzi îi răspunse împăratul, să știi că te fac marele meu sfetnic și poruncesc să ți se dea în toate zilele câte doisprezece șoareci afară de alte bunătăți".

Michi multumi pentru aceste promisiuni frumoase și fugi glonț să găsească vioara. La întrebarea cum ar fi găsit-o el, care atunci pentru întâia oară cerceta împărăția aceasta, vă spun că Michi nu se lăudase în zadar. Știa el ce spune. Iată ce anume s'a.

Mai înainte de a ajunge la cetatea împărătească, auzise un cântec de vioară într'o livede dela marginea cetății. Se îndreptă înspre partea de unde venea cântecul și văzu că o pisică mai mare decât el cânta din vioară, iar doi pisoi mici jucau și săreau, ținându-se de lăbuțe.

Lui Michi îi plăcuse jocul pisoilor. De aceea se opri câteva minute acolo, ba chiar, făcându-i-se poftă de jucat, se prinse și el în horă. La plecare, întrebă pe pisică: „De unde ai vioara aceasta ?

— E o moștenire dela mama mare", îi răspunse pisica.

Michi o crezu și-și văzu înainte de drum. Dar când auzise ce spunea despre vioară împăratul Sorcob, și că în toată împărăția nu se găsește altă vioară, înțelese că pisica îl mințise și că furase vioara. Iată ce l-a făcut să spună împăratului că va găsi și va aduce vioara.

In adevăr, Michi dete fuga la pisica din livede și îi zise: „Dacă nu-mi dai numai decât vioara să o duc împăratului, să știi că chiar astăzi ai să fii spânzurată înaintea porții de afară a palatului împărătesc".

Pisica se sperie de amenințare și fără să mai spună că vioara este o moștenire dela bunică-sa, o dete lui Michi, care se grăbi să o ducă lui Sorcob

De mare și nespusă bucurie a fost cuprins Sorcob, văzând că vioara fusese găsită. Iși ținu promisiunea dată spună împăratului că va găsi și va aduce vioara.

In adevăr, Michi dete fuga la pisica din livede și îi zise: „Dacă nu-mi dai numai decât vioara să o duc împăratului, să știi că chiar astăzi ai să fii spânzurată înaintea porții de afară a palatului împărătesc".

Pisica se sperie de amenințare și fără să mai spună că vioara este o moștenire dela bunică-sa, o dete lui Michi, care se grăbi să o ducă la Sorcob.

De mare și nespusă bucurie a fost

cuprins Sorcob, văzând că vioara fuse găsită. Iși ținu promisiunea dată și numaidecât făcu pe Michi mare sfetnic al său. Porunci chiar crainicilor și trâmbițașilor să dea de veste în toată împărăția că începând din ziua aceea, Michi Maus este cel mai mare sfetnic împărătesc și că toți supușii îi sunt datori ascultare desăvârșită. Mai porunci ca toată lumea să se pună pe